

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 133

Femte Session.

79de Møde.

Tredagen den 3die Mars.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Jeg holder mig overbeviist om, at, naar man blot vil lade denne Lov komme ud og holde den Grundsaetning fast; at der ikke gives Diæter, skal det nok vise sig, at man ikke er gaaet for vidt ved at indrømme en saad vid Valgret, som her er foreslaaet, og at vi ville gaae en fredelig og naturlig Udvikling imøde i vort Fædreland med Hensyn til Communalvaesenet, naar vi gaae ind paa denne Lov. Dette er den Anskuelse, jeg har; og den kan jeg ikke fravige. Jeg skal derfor til Slutningen blot anbefale det ærede Thing at gaae ind paa Loven, og jeg haaber, at de smaa Forandringer, som Thinget har vedtaget, ere af den Besskaffenhed, at Folkethinget vil slutte sig til dem, og at Loven saaledes med Regjeringens Sanction kan komme ud. Jeg troer, som jeg allerede tidligere har udtalt, at et temmelig almindeligt udbredt Duffe rundt omkring i Communerne vil blive opfyldt, naar Rigsdagen i Forening med Regjeringen bliver entg om en saa practisk vigtig Lov som den naerværende.

Schulin: Jeg maa tage Ordet igjen for at berigtige en Misforstaaelse, som jeg antager er tilstede, idet den ærede Ordfører aabenbart maa have misforstaaet, hvad jeg sagde før. Jeg har slet ikke sagt, at denne Lov slet ingen Skade kunde gjøre. Jeg har sagt — det var da i alt Fald aabenbart Meningens af, hvad jeg sagde — at den kunde ikke medføre nogen positiv Skade, og jeg sigtede derved til Prægravationer mod de Formuende. Jeg har tvertimod sagt, at denne Lov vilde

bevirke en meget stor Skade paa den anden Side ved at forhindre et Gode, og det anseer jeg for en meget større Skade, end om der bevirkedes en ubetydelig positiv Skade ved Lovens Emanation. Den ærede Ordfører sagde, forekommer det mig, at jeg hørte til dem, der altid rev ned, at jeg rimeligviis vilde rive ned paa denne og rimeligviis vilde stemme imod enhver Communallov; hvorledes den saa end var. Det troer jeg ikke, at han er berettiget til at sige, og jeg skal i saa Henseende svare ham, at, kommer der en Communallov, hvori Formuen og Besiddelsen ere proportionalt repræsenterede, og hvor Staten vil borttage eller opgive sin Myndighed i Communerne Bestyrelse, saa vil jeg med den største Glæde stemme for en saadan Lov, og jeg vil ønske, at denne Lov vil give Communerne al mulig Myndighed og Magt; thi derved troer jeg, at Communerne først uddannes til at blive selvregjerende. Naar jeg stemmer imod denne Lov — det finder jeg mig foranlediget til at sige, ikke blot paa Grund af, hvad den ærede Ordfører, men ogsaa paa Grund af, hvad et andet æret Medlem yttrede før — saa gjør jeg det slet ikke, fordi jeg anseer den nu eksisterende Lov, navnlig med Hensyn til Sammenjættningen af Sogneraadene, for fuldkommen — jeg anseer den endog saa for meget mangelfuld, — men det er, fordi jeg kan paa ingen Maade gaae ind paa en Deel af den communale Lovgivning, naar notabene denne Deel, som her er Tilfaeldet, er saaledes, at den aabenbar nu og i al Evighed afholder fra at komme ind paa den ene rette Vej. Det er det, jeg har sagt.

Doserup: Jeg skal endnu engang til Slutning anbefale den naerværende Lov. Jeg er overbeviist om, at den vil være en stor For-